

DÜNYAYI GEZİYORUM-2

Şirin

Zarif Bir Ütopya:
Japonya

Birsen Ekim Özen

TOKYO HAVAALANI

Heyecanlıyım, bu kez Türkiye'den çok uzaktayız. Daha önce bu kadar uzun süren bir uçak yolculuğu yapmamıştım. İlk üç saatten sonra kendimi okul çantasının dibinde unutulmuş bir pastane poğaçası gibi hissetmeye başladım. Benim çantamda unutulmuş poğaçalar olmaz. Çünkü çantamda poğaçalar olmaz, annem hazır poğaçalar alma izin vermez. Olduğu nadir zamanlarda da ben onu asla diplerde unutmam, yerim. Ama sınıfta bu değerli yiyeceği çantasının dibinde unuttan, öğretmen çanta düzeni konusunda kontrol yaparken rezil olan arkadaşlar olduğunu da bilirim. İşte

ben de o poğaçaya kadar değerliyim, bunu biliyorum ama bu koltukta oturdukça küçülüyor ya da birileri beni burada unutmuş gibi, kuruyormuşum gibi hissediyorum.

Onuncu saatten sonra unutulma fikri de aşıyor. Bu saatler isyan saatleri oluyor. Fisto ağlıyor mesela, bacaklarının uyuştüğünü ve bir daha asla yürüyemeyeceğini iddia ediyor. Oysa o, ara sıra yürümemizi söylemişti. Gaipten gelen ses değil tabii,

hostes abla. Ama Hombili, hostes abla gider gitmez düşen uçaklardan bahsetmeye başlamıştı. Sonunu da **“Eğer yürürseniz uçağın dengesi bozulur ve belgeselerde anlatılan uçak kazalarından birinin konusu oluruz.”** diyerek bitirmişti. Bu yüzden kalkıp yürüyememiştik. Öğretmenimiz uyandığında yanımıza gelip **“Çabuk hepimiz yürümeye.”** diye bağırmasaydı yürümeden kalacaktık.

Bu kez aikido turnuvasına gittiğimiz ülke hakkında çok iyi araştırma yapmıştım. Cehalet gerçekten mutlulukmuş. Çünkü aikido, bir Japon sanatıymış. Benim daha önce Çin’de sınırimi bozan durum aslında beni hiç germemeliymiş. Bu sporda dayak yenecek bir yer varsa orası kesin Japonya’yymış.

Ayrıca Japonlar çok misafirperver insanlarmış. İşte burası çok önemli. Misafirperver insanların ülkelerine gelen sporculara da misafirperver davranacaklarını umuyorum. Kurtuluşumuz bence misafirperverlik kozunda yatıyor.

Hızlıca Kıvrır’ın yanına gittim. Hem fikrimi anlatmak hem de Japonya hakkında ekstra bilgileri varsa bana da aktarması-

na ihtiyaç duyduğumu söylemek istedim. Hombili ben kalkar kalkmaz tişrtmden çekip ani hareketler yapmamamı, uçağın dengesi bozulursa bunun hesabını soracağını söyledi. Hombili'ye uçağın düşmesinin benim de hoşuma gitmeyeceğini belirttim. Biraz ikna oldu. Sonra yine koltuk kenarlarını sıkı sıkı tutmaya devam etti.

Kıvır her zamanki gibi kitap okuyordu. Omzuna dokundum. Uykudan uyanmış gibi şaşkın gözlerle bana baktı.

- Kıvır, aikido Japon dövüş sanatıymış. Yani naneyi yedik.

合気道

Kıvır gözlerini devirdi.

- Sanki diğer ülkelere karşı çok başarı sağladık da Japonlar için endişeleniyoruz şimdi, dedi ve kitabına geri döndü.

Yine omzuna dokundum.

- Yalnız Japonlar çok misafirperver insanlarmış. Biz ne yaparız, hatırlasana. Misafirlerimize karşı çok kibarızdır. Yemeklerin en güzel yerini hep onlar yeşin isteriz.

Kıvır yine gözlerini devirdi.

- Yani dayağın en iyisini de Japonlar bize yedirecek diyorsun.

Ben böyle düşünmemiştim. Şimdi, moralim bozuldu. Yerime dönerken bir şey oldu. Sanki uçak içinde ben havalandım. Sanki midem yukarı doğru kalktı. Salıncaklarda sallanırken olur ya, aynı öyle bir şey. Hombili hemen bağırılmaya başladı.

- Sana ayakta dolaşırken dik-katli ol demedim mi! Bak düşüyoruz.

合気道

氣道

